

Historien om vår lille prins, Robin

Fødsel uten håp

Da jeg fikk øye på den lille hånda kjente jeg at morsfølelsen kom kastende over meg og jeg ville ha han oppå brystet. Robin var den vakreste lille prinsen jeg noensinne har sett. Han veide 620 gram og var 34 centimeter lang. Vi var så stolte samtidig som vi var utrolig triste.

Portrett av Robin. Tegnet av Hilde Arnesen.

Av: Katrine Solbakken

Den 7.11.06 var jeg og Jan Frode på ultralyd og fikk se den lille som vi gledet oss så utrolig mye til å få. Det var tredimensjonal ultralyd så vi så han veldig tydelig, den lille nesen og hånda med de bitte små fingrene. Det var en vilter krabat som slo salto og bevegde armer og ben. Vi fikk vite at det var en gutt, og var kjempeglade over å høre at alt var helt perfekt. Terminen ble satt til 22. april, som er dagen sønnen til Jan Frode har bursdag. Vi bestemte oss samme dag for at han skulle hete Robin.

Ikke tatt på alvor

Jeg hadde ingen problemer i svangerskapet, bortsett fra bekkenløsning. Alt virket bra, helt til morgenen 17. desember, da jeg våknet opp med kraftige smerter nederst på høyre side av magen. Det var så vondt at jeg ikke klarte å komme meg opp av sengen på egenhånd. Jan

Frode måtte hjelpe meg. Det var spesielt vondt da jeg bevegde på meg. Vi dro på legevakta. Der leverte jeg en urinprøve som viste at jeg i hvert fall hadde en urinveisinfeksjon. Det var også mistanke om blindtarmbetennelse så vi fikk beskjed om å dra til Kongsvinger sykehus hvor jeg hadde fødeplass.

Jeg var nå 22-23 uker på vei. På sykehuset tok de en blodprøve og noen urinprøver til dyrking. Det viste seg at jeg ikke hadde blindtarmbetennelse. Jeg lå der natta over og neste dag tok de en ultralyd. Alt var bra. Jeg kunne bare dra hjem. Fikk beskjed om at det var vanlig ikke å finne noen grunn til at folk hadde magesmerter. Jeg skulle bare ta en ny urinprøve etter en uke. Jeg fikk følelsen av at jeg ikke ble tatt på alvor. Jeg var nok bare ei overnervøs førstegangsfødende?!

Sendt hjem igjen

Etter nøyaktig en uke måtte jeg ringe legevakta igjen. Vi hadde vært hos fami-

lie og levert julegaver. Hele kvelden hadde jeg kjent svake mennessmerter, men tenkte ikke noe særlig over det før jeg var på do da vi skulle legge oss. Da jeg tørket meg var det store mengder med blankt slim med noen dråper blod. Vi ble bekymret, noe måtte være galt! På telefonen med legen fikk jeg beskjed om at det ikke var noen fare så lenge det ikke var mye blod i slimet. Det var bare å legge seg og sove.

Tidlig neste morgen ble vi vekket av telefonen som ringte. Det var fra legevakta. De hadde allikevel ringt sykehuset og ville vi skulle dra på fødeavdelingen for kontroll. Så bar det til Kongsvinger igjen, litt lettet over at jeg kanskje skulle bli undersøkt ordentlig denne gangen. Men neida, de tok bare en utvendig ultralyd og vi fikk beskjed om at alt var bra. Jeg spurte jordmora om hva alt slimet var og fikk til svar at det var normalt med økt utflod når man var gravid. Hun sa vi

trygt kunne reise hjem. Nå vet jeg at det må ha vært slimproppen som hadde gått.

Litt for tidlig...

Da vi kom hjem måtte jeg som vanlig tisse. Det kom masse blod på papiret. Atter en gang ringte vi til legevakta og fikk beskjed om å dra til gynekologisk avdeling på Ahus. På vei dit fikk jeg skikkelig vondt i magen. Dette var rier, men det skjønnte jeg ikke da. Jeg hadde jo aldri vært gravid før, men jeg ble fryktelig redd.

Da vi kom inn på undersøkelsesrommet spurte gynekologen om jeg hadde blødd noe mer. Jeg merket da at det hadde kommet litt mer blod. ”Da kan du legge deg på benken her du”, sa den hyggelige gynekologen. Jeg tok ett skritt og kjente plutselig at alt vannet bare fosset ut av meg. I sjokk fikk jeg lagt meg på benken. Gynekologen tok ultralyd og så at det ikke var mye fostervann igjen. Jan Frode sto i bakgrunnen og prøvde å være sterk for meg. Gynekologen så på oss med en veldig bekymret mine og sa at dette var nok litt for tidlig, jeg var bare litt over 23 uker på vei. Men hun skulle gjøre hva hun kunne. Jeg bare gråt og gråt. Det ble bestemt at jeg skulle på Ullevål sykehus, det var der de kunne hjelpe meg sa hun.

Jeg ble trillet inn på et rom for å vente på ambulansen. Der ble vi alene en liten stund, og Jan Frode tok hånden min og sammen gråt vi i redsel og fortvilelse.

Fødselen i gang

Da jeg ble undersøkt på Ullevål hadde jeg to centimeter åpning og navlestrengen hadde kommet litt ut. Robin levde fort-

Mamma tar farvel med Robin.

satt og de sa at vi hadde lov å håpe, men sjansen for at det skulle gå helt bra var ikke stor. Det måtte skje et mirakel. De la meg i helning med hodet nedover

ikke kom til å gå bra. Jeg bare visste... Cirka klokken halv ett natt til julaften stoppet fødselen opp. De kom inn igjen med ultralydapparatet. Nå kunne de ikke finne noen hjerterlyd. Lille Robin var død.

Kom stille til verden

Litt over halv ti julaften 2006 kom

Robin stille til verden. Jeg ville ikke at de skulle legge han oppå meg med en gang fordi jeg ikke visste hva jeg ville få se, men Jan Frode så han og sa at han var kjempefin. Da jeg fikk øye på den lille hånda kjente jeg at morsfølelsen kom kastende over meg og jeg ville ha han oppå brystet. Robin var den vakreste lille prinsen jeg noensinne har sett. Han veide 620 gram og var 34 centimeter lang. Vi var så stolte samtidig som vi var utrolig triste.

Farvel

Vi fikk ha Robin inne hos oss så mye vi ville i dagene frem til begravelsen. Den nærmeste familien kom på besøk og så han, og de syntes han var fin, den lille prinsen vår. Det satte vi stor pris på.

Til begravelsen kledde vi på han dukkeklær, og til og med de var for store.

Pappa holder i Robins hånd.

“ – Vi valgte å ha åpen kiste for vi ville vise han frem, ville at andre skulle forstå at vi faktisk hadde mistet en liten velskapt baby.

for at vannet skulle fylle seg opp igjen. Sånn lå jeg i noen timer til de måtte kjøre meg på fødeavdelingen fordi fødselen satte i gang. Jeg visste hele tiden at dette

Jan Frode bar Robin i armene sine igjen-
nom sykehuset og ut til kapellet da han
var klar for å bli lagt i kista. Det er en
følelse som virkelig har satt dype spor i
minnet hans: å bære sin egen lille sønn,
for å legge han i en kiste! Det var helt
umenneskelig.

Vi hadde minnestunden i sykehuskapel-
let. Vi valgte å ha åpen kiste for vi ville
vise han frem, ville at andre skulle forstå
at vi faktisk hadde mistet en liten vel-
skapt baby.

I kista er det et kort med en hilsen fra
mamma og pappa, et bilde av mamma,
pappa og storebror og en bamse fra
storebror og tante. Jeg hadde kista med
Robin på fanget mens Jan Frode kjørte
bilen til hans hvilested, Fenstad kirke.
Der møtte vi dem som hadde deltatt i
minnestunden og han ble i stillhet senket
ned...

Katrine og Jan Frode på landsmøtet i Bergen.

*Hilsenen vi skrev til Robin til minne-
stunden. Vi fikk presten til å lese den
opp. Skulle ønske jeg hadde lest den
opp selv, men jeg orket ikke. Han
har et kort med hilsenen på i kista.*

Kjære Robin.

*Nå har vi vært hjemme på Vormsund, der
har vi sittet og tenkt på alle de gode min-
nene du har gitt oss.*

*Både i mammas mage, og den altfor
korte tiden vi fikk sammen med deg.*

*Men det var også den mest dyrebare tiden
i vårt liv.*

*Du har gitt oss mye glede tross alt, men
det har også vært en stor sorg fordi vi
aldri får se deg vokse opp til en kjekk ung
mann.*

*Vi har gitt deg all den omsorg det er
mulig å gi det vakreste i verden, som du er
lillesøte ungen vår.*

Vi er stolte over å være foreldrene dine.

*Du har fått og kommer alltid til å ha en
stor plass i våre hjertener. For resten av
vårt liv og i all evighet.*

*Vi gleder oss til å møte deg igjen, lille
gullet vårt.*

Kjærlig hilsen mamma og pappa.

23-12-06

Morkakeløsning

De fant ingen feil på verken meg eller på
Robin, som ble obdusert. Men de så at
det var infarkter i morkaken som tyder
på at morkaken løsnet. Grunnen til at
Robin døde var altså morkakeløsning.

Savn

Vi savner lille Robin hver eneste dag og
håper å møte han igjen en vakker dag i
himmelriket.

Viktig av hensyn til andre

**Det å få en tegning av Robin betyr veldig mye
for oss. Da kan vi henge det på veggen uten at
folk kommer med ubehagelige kommentarer fordi
enkelte synes det er grotesk at vi har tatt så
mange bilder av han.**

Robin var ganske rødflekkete, og det er det nok mange som ikke vil
like å se. For oss som er vant til å se han hadde det ikke vært noe
problem, men det er altså av hensyn til andre. Det er også veldig fint at
Hilde Arnesen kan tegne i A3 størrelse. Nå har vi et stort og fint bilde
av Robin. Vi ser hvordan han hadde sett ut uten de røde flekkene. Han
ser ut som en frisk liten baby som sover. Vi er kjempefornøyde med
bildet og veldig takknemlige for at noen orker å tegne våre engler. Det
er nok ikke bare bare å se så mange englebarn. Så tusen takk til Hilde
Arnesen som tok seg tid til å tegne vår lille prins Robin.

Katrine Solbakken

Tegner englebarn

– Det gir meg veldig mye å tegne disse barna. Jeg merker at det betyr så mye for foreldrene, sier Hilde Arnesen, som tegner portretter av døde barn.

Dan Reidar Fjeldvær Hansen, født: 20.02.90, død: 23.02.90. Han var født 10 uker for tidlig og døde av lever- og nyresvikt. Takk til mamma Laila Fjeldvær for bruk av bildet!

Tekst: Line Schrader

For halvannet år siden begynte Hilde Arnesen å tegne englebarn. Portrettene har blitt populære blant foreldre som setter pris på de følsomme og levende framstillingene av barna de har mistet. – Jeg har alltid vært opptatt av engler. Jeg begynte å tegne døde barn da jeg fikk kontakt med en mor som ville at jeg skulle tegne den lille jenta hennes. Hun var så fornøyd med portrettet at hun anbefalte meg på Englesiden (www.englesiden.com, red.anm). Like etter mistet kusina mi sitt to dager gamle barn i streptokokk B infeksjon, og hun ønsket også et portrett. Da ble det veldig nært, forteller Hilde. I fjor vår ble hun invitert med på et landstreff for Englesiden der hun hadde med portretter hun hadde tegnet ut fra barnebilder som deltakerne

hadde sendt henne. Hun fikk mange gode ord. Etter dette har det bare ballet på seg.

Gjenskaper barna

Hilde tegner med utgangspunkt i fotografier hun får tilsendt. Ofte er bildene dårlige, og da tolker hun litt for å gjenskape barnet slik hun forestiller seg det så ut.

– En del av barna jeg har tegnet har vært preget av døden, og de kan ha hudavskallinger og blodflekker. Foreldrene opplever at folk reagerer på fotografiene av barna, at noen synes de er groteske. Dette er sårende for foreldrene, sier Hilde som synes det er synd at foreldre lar være å ha bilder framme for å skåne andre.

– Jeg ser aldri noe grotesk ved barna. Når jeg begynner å tegne ser jeg mye fint. Jo mer jeg studerer barna, jo mer ser jeg

de fine små detaljene; en liten oppstoppernese, gode kinn, en hakespiss. Jeg prøver å gjenskape dem som de ville vært. På en tegning ser det ut som om barna sover, hudforandringer og blodflekker blir borte. Foreldrene sier de opplever at de ser barna slik de ville sett ut om de fikk leve, sier Hilde. Hun synes det er viktig å kjenne historien bak barna for å kunne tegne gode portretter av dem, og hun snakker ofte mye med foreldrene.

– I perioder synes jeg det er vanskelig å tegne døde barn, for historiene kan gå veldig inn på meg. Samtidig får jeg gode tilbakemeldinger på at det er så mye følelser i bildene mine, forteller Hilde. Til tross for at det kan være tøft, så er hun sikker på at hun vil fortsette med å tegne englebarn. Det betyr mye. Både for henne selv og for engleforeldre.

Bestilling av portretter

Kontakt Hilde Arnesen på telefon 900 87 544/ hildesolveig@hotmail.com. Se flere portretter og mer av Hilde Arnesens kunst på www.hildearnesen-theartis.piczo.com. Priser på englebilder: kr 550 for A3 portrett.